

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2016 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Czarnecka

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2016 roku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa P. R.

przeciwko M. H.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu z dnia 15 kwietnia 2016 roku

w sprawie o sygnaturze akt: XII C 893/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddala powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.067 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Anna Czarnecka

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 lutego 2015 r. P. R. wniósł o zasądzenie od M. H. kwoty 6.000 zł tytułem odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy świadczenia usług w zakresie dostarczania przesyłek kurierskich a ponadto zażądał zwrotu kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.000 zł (pkt 1) oraz nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu kwotę 250 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zarzucając mu brak ustalenia wysokości poniesionej szkody i na tej podstawie wniósł o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Zgodnie z treścią art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku zostało ograniczone do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna.

Trafny był zarzut naruszenia art. 232 k.p.c., a także prawa materialnego tj. art. 6 k.c. w zw. z art. 471 k.c. poprzez przyjęcie, iż wysokość dochodzonej szkody została przez powoda wykazana.

Zasadnie Sąd Rejonowy wskazał, że podstawę prawną zgłoszonego przez powoda żądania stanowiąc mógł art. 471 k.c. Zgodnie z jego treścią wierzyciel, dochodząc odszkodowania, zobowiązany jest wykazać niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania przez dłużnika, którego skutkiem jest powstanie szkody (adekwatny związek przyczynowy). W konsekwencji, wierzyciela obciąża także udowodnienie wysokości zaistniałej szkody, co wiąże się z obowiązkiem wskazania stosownych dowodów (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.).

W analizowanej sprawie powód przedstawił wyliczenie szkody, wskazujące na to, iż zamyka się ona w kwocie 6.000 zł z tytułu utraconego zarobku. Powód stwierdził, że gdyby umowa była w sposób należyty wykonana, to otrzymałby wynagrodzenie w kwocie 5,60 zł za jedną dostarczoną paczkę, a przy przyjęciu, że kurier dostarcza 70 do 80 paczek dziennie, przez 20 dni obowiązywania umowy w miesiącu grudniu, uzyskałby zarobek rzędu 7.840 zł. Od tej kwoty powód odliczył koszty paliwa, których nie poniósł z uwagi na to, że pozwany nie wykonywał umowy - w kwocie 1.840 zł (k. 5,14v). Tak przedstawione żądanie wymagało oceny z uwzględnieniem zasad rozkładu ciężaru dowodu, czego Sąd Rejonowy nie uczynił, ograniczając rozważania w zakresie wysokości szkody jedynie do powielenia argumentacji powoda.

Pozwany tymczasem kwestionował roszczenie powoda w całości. Pomiędzy stronami sporna była nawet tak podstawowa kwestia, jak wysokość wynagrodzenia pozwanego za wykonywaną pracę. Na rozprawie w dniu 1 kwietnia 2016 r. pozwany zeznał, że uzgodnił z powodem wynagrodzenie w kwocie 2.400 zł netto. Powód natomiast podał, że nie umawiał się na taką kwotę, lecz umowa była taka, że „500 zł to podstawa, a za paczkę miało być 2,40 zł” (k. 38). Była to natomiast bardzo istotna kwestia przy ocenie wysokości należnego odszkodowania. Skoro bowiem powód jako szkodę traktuje utracony zarobek, to niewątpliwie przy jego wyliczeniu i przy założeniu, że umowa byłaby w sposób należyty wykonana, uwzględnić powinien inne, oprócz wydatków na paliwo, koszty uzyskania przychodu, a w tym wynagrodzenie kuriera, narzuty podatkowe oraz z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne. W okolicznościach sprawy powód jedynie przedstawił wyliczenie rzekomo utraconego dochodu, które jako nieprzekonywujące nie zasługiwało na przymiot wiarygodności.

W konsekwencji należało uznać, że powód nie sprostął ciężarowi wykazania wysokości poniesionej szkody, co prowadzić musiało do oddalenia powództwa, a zatem zbędna była ocena pozostałych zarzutów apelacyjnych.

Dlatego, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzeczono, jak w pkt I. sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w pkt II. sentencji na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Pozwany wygrał apelację w całości, zatem zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, powód winien mu zwrócić poniesione przez niego koszty postępowania apelacyjnego. Pozwany poniósł koszt opłaty od apelacji w kwocie 250 zł, a nadto był w tym postępowaniu reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, zatem poniósł koszt jego wynagrodzenia, które na podstawie obowiązujących przepisów przy wartości przedmiotu zaskarżenia 6.000 zł podlegał zwrotowi w kwocie 1.800 zł - § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 (2. alternatywa) i w związku § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. 2013 poz. 490) oraz kwotę 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

SSO Anna Czarnecka